

Sadhu Sundar Singh

Elmélkedések a lelki életről

E L Ő S Z Ó

Ebben a könyvecskében néhány, a lelki élet különböző oldalaival kapcsolatos elmélkedésemet fektettem le és azokról a nehézségekről írtam, amelyekkel minden istenfélő ember szükségképpen találkozik, amikor áthalad lelki életének különböző lépcsőfokain.

Bizonyára nem minden olvasóm fogja helyben hagyni a tárgyalt kérdésekről alkotott nézeteimet. Sajátságos lenne, ha megtennék. Mert ahogyan nem hasonlít tökéletesen egymáshoz két ember alakra és arcra nézve, és ahogyan nincs ugyanolyan látó és hallóképességük; úgy feltételezett természetétől, tapasztalataitól és lelki látásától az, hogy hogyan fogja fel az ember a lelki igazságot. Alapvető dolgokban valószínűleg nem fogunk egymástól eltávolodni, a lényegtelenekben azonban igen. Mert amikor Isten kinyilatkoztatja az Ő akaratát, minden ember lelki fejlődésfokát és felfogóképességét meggondolja. Így előfordulhat, hogy azt, amit az egyik haladásnak lát, a másik elavultnak és feleslegesnek fogja fel.

Távolabb, sokaknak nem sikerül megérteni, hogy mit jelentenek azok az Istentől kinyilatkoztatott tények, amelyeket valaki feljegyzett, aki Istenben élt, és akinek a lelkét Isten megvilágosította. Bár ők maguk még nem nyertek határozott tapasztalatot az Istennel való érintkezésben; mégis felkerekednek és fejtegetni akarják Őröla való tanításait és lényegtelen dolgok felett veszekedni kezdenek, mint kutyák a száraz csonton. Aki azonban megtapasztalta Isten közösségét és az Ővele való egyesítést, és aki felülemeltetett az ilyen haszontalan veszekedésen, saját tapasztalásának kincseskamrájából hoz elő „Régit és Újat” és bizonyosságot tesz róla, anélkül, hogy megkérdezné, helybenhagyják-e vagy sem.

Sabathu, Simla Hills, 1925 augusztusában.

SUNDAR SINGH

Egyedül a Mesterrel

Az Úr a hegy csúcsára nem csak pihenni vitte magával a kiválasztott tanítványokat. Sokkal inkább azért, hogy pillantást vessenek dicsőséges isteni természetének valóságába, melynek kinyilatkoztatására már előkészítette őket a Vele való naponkénti érintkezés. Látták csodáit és hallották azon csodálatos igéket, melyeket soha azelőtt emberi ajk ki nem ejtett. De nem volt elég, hogy imádatban és elámult csodálatban megálljanak. Szükséges volt elhagyniuk nyugtalan hétköznapijukat, hogy a hegy csendes magányában szemlélhessék isteni személyének túlvilági dicsőségét. Nem lett volna magában elegendő emberi alakjának elváltozása sem. Meg kellett nyitni a szemeiket! Mert nem látnak szellemi szemükkel, nem nézhetik Krisztus arcukat és nem vehetik valónak Mózes és Illyés jelenlétét. Ugyanígy meg kellett nyitni fülüket is! Mert nyitott fülek nélkül nem hallhatták volna „az ő halálát” és különösen nem hallhatták volna Isten szövegét: „... őt hallgassátok.” /Lukács 9:28-36/

Isten emberré lett Krisztusban és Őbenne szól hozzánk. Nekünk mindenben engedelmeskednünk kell anélkül, hogy megkérdőznénk; hogyan vagy miért? Isten szerető hangját csak akkor hallhatjuk meg, ha elzárjuk fülünket a világ szórakoztató hangja elől. És csak akkor találkozhatunk és lehetünk közösségben Vele, ha ezt teljes szívvel kívánjuk. Hisz ha magunk nem maradunk csendben, mások hangját sem hallhatjuk, s nem érthetjük meg tökéletesen őket, ha nem szentelünk teljes figyelmet szavuknak. Ugyanígy – ha meg akarjuk hallani mennyei Atyánk hangját – nyitott szívvel csendben kell várakoznunk, Reá irányítva egész gondolkodásunkat; mert Ő állandóan kinyilatkoztatja magát azoknak, akik Őt fáradhatatlanul keresik. De ez nem minden. Akik Őt így kutatják, azok elnyerik a szentek közösségének előjogát; hasonlóan a három apostolhoz, akik az Úrral való érintkezésük által közösségbe jutottak Mózesrel és Illyéssel.

Ezt a szent közösséget azonban nem szabad azért keresnünk, hogy segítségével előbbre jussunk a világban. Hasonlóan a testvérpárhoz, akik a Király jobb és balkeze felől akartak ülni az Ő dicsőségében. /Márk 10:35-42/ Ennek ellentéte Mária jobbik úta, aki nem keresett kitüntetett helyet a trón mellett, hanem megelégedett avval, hogy a Mester lábainál ülhet és hallhatja életet adó igéit. Így „...a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.” /Lukács 10:39-42/

Az elmélkedésben – ha nem is szavakkal – Isten szól szíveinkhez. És ha lehajtott fővel Eléje, minden élet kútforrás elé lépünk, beköltözik szívünkbe jelenlétének teljes gazdagságával. Mint ahogyan a csörgedező forrás vízsugara megtölti az aláhelyezett poharat, úgy árad Isten szelleme és békéje a szívbe mely megalázkodik, hogy elnyerje Őt.

Hugo mondja: „Istenhez felemelkedni annyit jelent, mint magunkba bemélyedni.”

„Magasságban és szentségben lakozom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is,” /Ésaiás 57:15/

Hylton így ír: „Krisztus elveszett, mint a példabeszéd pénze. De hol? A te házában, vagyis, a te lelkedben. Nem kell Rómába vagy Jeruzsálembe futnod, ha keresni akarod. Ott szunnyad szívedben, mint ahogyan valamikor a csónakban aludt. Ébreszd fel

vágyakozásod hangos kiáltásával. De bármiként legyen is, azt hiszem, te restebb vagy az Ő szavának hallására, mint Ő a tiedére.”

Ha így felemelkedtünk az imahegység magányába és ott találkoztunk Vele, nem szabad – amint azt a tanítványok tenni akarták – időnként hajlékok építésével eltölteni. Az újonnan felfedezett erő birtokában vissza kell térnünk az emberek világába és be kell végeznünk megbízatásunkat.

II.

Az ember vágyódása Isten után

Tapasztalatból tudjuk mennyire erős a szívünkkel veleszületett Isten utáni vágy. A szarvas kínokat szenved, amíg rá nem lel az erdő hűvös forrására. Épp így szomjúhozik az emberi szív Isten után és nyugtalan, amíg meg nem találja. Habár az ember sokféleképpen megkísérli szívének veleszületett kívánságát kielégíteni, amíg meg nem találja Istent, megmarad szomjúsága. Csak Őbenne, Aki mindkettőt, szívet és vágyakozását teremtette, lehet teljes kielégülés. „Amint a madárfiókák is kitarják csőröcskéiket az eleséget, úgy kívánják az emberek Istent.” – mondotta Homérosz.

Hegyi utazásaim során egyszer egy sziklára pihentem le. A szikla alatt egy bokor nőtt, ágazatában madárfészek látszott, amelyből kihallatszott a madárfiókák hangos csipogása. Éppen most hozott az anyjuk csőrében valami eleséget; mihelyt meghallották anyuk szárnycsattogását, hangosan követelőzni kezdtek. De amint megette őket és elrepült, ismét elcsendesedtek. Lejjebb ereszkedtem, hogy megnézzem a fészket. Észrevettem, hogy – noha még nem nyíltak ki szemecskéik és így nem látták anyjukat – mégis kitarják csőröcskéiket, amikor közeledni hallották. Ha agy gondolkoznak: „Amíg meg nem pillantjuk anyánkat vagy az eleséget, nem nyitjuk ki csőrünket. Hisz nem tudhatjuk anyánk jön-e vagy valami ellenség. Eleséget kapunk-e vagy mérget” – bizonyára éhen maradnak és elpusztulnak, mielőtt kinyílnának szemecskéik. De a madárkák nem kételkedtek anyjuk szeretetében; ezért néhány nap múltán, amikor kinyíltak szemeik, megláthatták szeretett anyjukat. És ahogyan egyre erősödtek és anyjukhoz hasonlóvá lettek, hamarosan felszállhattak a szabad légtengerbe.

Gondoljuk meg, vajon nem vagyunk mi, akiket a teremtés legnemesebb lényének neveznek, alábbvalóbbak ezeknél a jelentéktelen fészeklakóknál? Mert mi gyakran kételkedünk Mennyei Atyánk létében és szeretetében. „...Boldogok, a kik nem látnak és hisznek.” – mondja Jézus. Mi, akik kitarjuk szívünket Isten előtt, szellemi táplálékot kapunk Tőle és időben elérjük teljes nagyságunkat. És amikor majd szemtől szembe fogjuk látni Őt, boldogok leszünk jelenlétében.

Egy bölcs férfiről mesél, aki egyszer az úton három emberrel találkozott. Az első sápadt, aszottarcú ember volt, akit mintha félelem kínozott volna. Megkérdezte: „Hogyan jutottál ily szomorú állapotba?” Ez így válaszolt: „Állandóan kínoz a gondolat, hogy egyszer én is a pokol tüzébe vettetem.” – Balga vagy – szólta a bölcs férfiú – „ha ahelyett, hogy Istentől félnél – ez a bölcsesség kezdete – egy ilyen teremtett dolgotól rettegsz, mint a pokol parazsa. Istentiszteleted nem az igazi. Olyan, mint egy lekenyerező ajándék, melyet Istennek abban a reményben ajánlsz fel, hogy megmenekülsz a pokol tüzétől.”

A másik férfi gondtól és bánattól emésztve kuporgott az útszélen. A bölcs megkérdezte: „Miért vagy olyan szomorú és aggodalmas?” – „Félek, hogy elrabolják tőlem a mennyország örömeit és nyugalalmát.” A bölcs így válaszolt: „Szégyellheted magadat, hogy nem gondolsz a Teremtőre és nagyszerű szeretetére s csak azért imádkozol Istenhez, mert meg akarod nyerni a mennyet, melyet Ő teremtett.”

Miután ezekkel beszélt egy harmadik emberrel találkozott, aki igen boldog és megelégedett volt. „Mi a titka örömödnök és békességednek?” – kérdezte tőle. „Állandóan imádkozom Őhöz”- válaszolta – „Aki megtanított Istent lélekben és igazságban imádni, hogy teljes szívvel és lélekkel szerethessem s tiszteljem. Ha a pokol félelme miatt imádnám, még oda kerülhetnék. Ha azért szolgálnám, mert a mennybe akarok jutni, még kizárhatna abból. De ha csakis szeretetből tiszteltem, akkor kinyilatkoztatja Magát nekem, annyira, hogy egész szívemet betölti szeretete és jelenléte!”

Ha mi, ahelyett, hogy Istent keresnénk, teremtett dolgokat hajhászunk és Őhelyette inkább világi javakat igyekszünk szerezni, akkor gyakorlatban elhagytuk a Teremtőt. Eljön azonban az idő, amikor a teremtett dolgokat is el kell hagynunk s nem marad más számunkra, mint büntől megromlott, értéktelen életünk. De ha elfordítjuk szívünket a világ javaitól és Isten felé fordulunk, akkor Vele minden mást elnyerünk. A világi ember, aki nem Istent, hanem önnön magát keresi, a végén rá fog döbbenni, hogy nem marad számára más, mint a büntetés és áldás nélküli élete. Aki saját magát keresi, mindent elveszít. Nem találja sem Istent, sem saját magát.

III.

Megismerhető Isten?

Az ateisták tagadják Isten létét. De egyikük sem képes bebizonyítani, hogy nincs Isten. Ha feltételesen beismernék, hogy az ateisták bebizonyítatlan kijelentése igaz, úgy ez inkább tudatlanságuknak, mint eszüknek és igazuknak lenne a bizonyítéka. Mert ha azt mondják; nincs Isten, akkor haszontalanság az időt egy olyan dolog nemlétezésének bizonyításával eltölteni, amely valójában nincs is. Az amúgy hasznosabbakra fordítható idő ilyesmivel történő elfecsérlése nem más, mint dőreség. Ha van Isten – amit, minden szellemileg felvilágosult ember jól tud – akkor nagy balgaság bizonyítékot keresni arra, hogy a teremtett dolgoknak alkotója és atyja nem létezik. „Azt mondja a balgató az ő szívében: nincs Isten.” /Zsolt. 14:1/ Ezzel a megállapítással éppenséggel nem bizonyítja Isten valótlanágát. Csupán saját vakságának adja tanújelét és megerősíti, hogy nem képes Őt megismerni. Amikor felhozza meggyőződésének érveit hasonló a gyenge rovarhoz, mely bizonyítékainak erejével a Nap nemlétezését igyekszik kimutatni. Bizonyítékok, melyek csak a vakon születettet fogják meggyőzni.

Ha valamilyen személyben vagy dologban hiszünk és ezáltal káros babonát terjesztünk, úgy kötelességünk az ilyen hitbeli elképzeléseket kiirtani. De vajon

okozott e valaha szenvedést az embernek az Istenbe vetett hit? Soha! Másrészt Isten félelméből és szeretetéből számtalan áldás folyt és sok hívő gazdaggá lett. Nincs annál nagyobb balgaság, mint, ha valaki minden élet ősforrása ellen ír vagy beszél. Mert ezáltal nem csak tiszteletlenséget és bűnt követünk el Ellene, hanem másoktól is elraboljuk Isten való lényének megismerését s úgy őket, mint magunkat romlásba taszítjuk.

A gnoszticizmus hívei nem hiszik és nem is tagadják Istent. Ezt mondják: nem tudjuk, és nem tudhatjuk. Ez azonban hamis; mert minden vágyakozást egy bizonyos cél érdekében kaptunk. És nem teremtődött volna belénk az Istenbe hívés, ha nem lenne valóságban Isten, Aki minden kívánságot megelégtíthet.

A gyermeket az anya szüli, mégis megvan a saját léte. Saját gyermeki módján gyengéden szereti anyját. Nem ismeri anyját olyan jól, mint ez gyermekét ismeri és szereti. De tovább fejlődve és jobban megismerve anyját, képessé lesz mélyebben behatolni közösségük boldogságába. A mi megismerésünknek is végtelenné kellene lennie, ha a végtelen Istent megismerhetnénk. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egyáltalán nem ismerhetjük meg. Mert fejlődésünknek minden egyes lépcsőfokán megismerhetjük és örvendezhetünk életadó jelenlétében. Mit kell most már ezen felül tudnunk? Szellemi fejlettségünk növekedésének megfelelően egyre jobban megismerhetjük Istent. Nincs okunk a nyugtalanságra, ha jelenlegi állapotunkban nem is ismerjük meg teljesen; a végtelen Isten megismerésére meghatározott idő áll rendelkezésünkre. Amennyiben a birtokunkban levő világosságnak megfelelően haladunk, akkor elegendő, ha az eddig elért fejlődésfokunk kívánalmai szerint ismerjük.

Ha jelenlegi állapotunkban szükséges lenne Istent tökéletesen megismerni, akkor Ő gondoskodott volna ennek lehetőségéről. Isten mindenről gondoskodik, ami jó és üdvös arra, hogy kielégítse teremtményeinek igazi vágyakozását. Az is Isten akarata, hogy mi szakadatlanul igyekezzük Őt jobban megismerni. „Amit a tanuló egyéni értelem megerőlködésekből fedez fel” – mondja Marcel – „azt mindennél jobban tudja.” Egy dolog ismeretét csak részben érhetjük el. Igazi lényegét csak akkor ismerhetjük meg, ha előzőleg magunkévá tettük gondolatait. „Aki tudni akar, mielőtt hinne, az sohasem jut el az igazi tudásra... Olyan igazságról beszélek, melyet tapasztalással meg lehet ismerni; de először hinnetek kell, mielőtt tapasztalással megismernétek. Máskülönben sohasem ismerhetitek meg valójában.”

Néhány filozófus azt állítja, hogy Istent nem lehet megismerni. Ennek ismét nincs értelme; mert a pusztá megismerésük, hogy az Atya nem ismerhető meg, korlátolt istenismeretük következménye. Mert ha Isten túl van ismeretünk határain, miképpen jutottunk akkor arra az ismeretre, hogy az Atya számunkra megismerhetetlen? A megismerés ténylegességét éppen a megismerhetés tagadása bizonyítja.

Függetlenül Isten létéről alkotott megismerésünktől igen hiányos az is, amit a teremtés jelentéktelenebb dolgairól tudunk. Talán ismerjük néhány külső tulajdonságukat, de semmit sem tudunk valódi, belső életükről. És magunkról végeredményben semmit sem tudunk. Ha valaki, tökéletesen megismerhetné saját magát, csekélység lenne számára Istent megismerni, akinek a hasonlatosságára teremtett. Az Isten és ember közti váltóviszony olyan, hogy az egyik megismeréséért, a másikat is meg kell ismerni. „Csak a számunkra rokon dolgokat ismerhetjük meg”; ha az ember nem Isten hasonlatosságára teremtődött volna, úgy sohasem

igyekezzék Őt megismerni. „Bebizonyították” – mondotta valaki – „hogy Istent csak Isten által lehet megismerni, ha keressük Őt.” És Isten emberré lett, hogy megváltson bennünket a bűntől és az átoktól, ezzel adott nekünk lehetőséget az örök életre.

Isten kiemelte az embereket elesett állapotukból s követeivé és tűzlángokká tette őket. /Zsidók 1:7/ Isten Szent Lélek és tűz. /Máté 3:11/ Tűzlángnak lenni annyit jelent, mint istennek lenni. Mert „a legkisebb láng is magán viseli a tűz tulajdonságait.” Ez nem jelenti azt, hogy Isten és ember egy lélek, amint azt egyes pantheisták és filozófusok mondják. Ezek azt állítják, hogy „a különböző lelkek vagy egyéniségek csak részbeni kinyilatkoztatásai az abszolútnak!” Ha Istent összevegyítjük a teremtéssel, ezzel nem elégítjük ki a lélek vágyakozását. Ellenben igazi és örök békességet találunk a Vele való közösségben.

Isten sohasem csüggeszti el az igazságot keresőt azáltal, hogy ezt mondja neki: hamis vagy és hited is az, hanem úgy rendezi, hogy az ember lassan belátja tévedését és elkülöníti attól az igazságot. Egy szegény erdei kaszásról mesélik, hogy egy napon gyönyörű követ talált a dzsungelben. Sokszor hallott már gyémántokról és most azt hitte, hogy ez a kő is az. Elvitte egy ékszerboltba és elragadtatással megmutatta az ékszerésznek. Ez barátságos és megértő férfi volt: így gondolkozott tehát; ha reményét elveszíti. Ezért az ékszerész úgy rendezte az ügyet, hogy a szegény ember maga is rájöhhessen tévedésére. Felfogadta kereskedésébe és mindaddig ott tartotta, amíg megtanult különbséget tenni a különböző gyémántok és értékeik között. Ekkor aztán elővetette az ékszerész a talált követ, melyet a szegény ember eddig gondosan őrzött szekrényében. A kaszás megdöbbenve látta, hogy a kő értéktelen. Elsápadva jött mesteréhez és lábaihoz esve így szólt: „Köszönöm jószágodat és megértésedet. Nem törted össze reménységemet, hanem gondoskodtál róla, hogy segítség nélkül beláthassam tévedésemet. Ezentúl mindig ilyen gazdánál kívánok maradni és csak neked akarok szolgálni életem hátralevő felében.” Isten is ilyen módon vezeti vissza az igazság útján az eltévedteket. Akik ha megismerték az igazságot, egész életükben Néki kívánnak engedelmeskedni és szolgálni.

Az emberek sokszor annyira balgák és tudatlanok; hogy azt hiszik, ha elmennek a templomba istentiszteletet hallgatni, ezzel nagy szolgálatot tesznek Istennek és szolgálóinak. Akik ilyen elképzelésekkel látogatják az istentiszteleteket, azok nem képesek felismerni Isten való lényét. Ezek hasonlatosak azon balga koldusokhoz, akik nem ismerve az adakozót, hála helyett még azt hiszik, hogy csak szívességet tettek neki, amennyiben alkalma nyílt a szegényeknek adott alamizsnájával megszaporítani jócselekedeteit. Dőreségükben nem látják, hogy önnön magukon és szükségükön segítettek s szívükben hálát kellene érezniük az iránt, aki csillapította éhségüket.

A Teremtő értelmet, érzést és akaratot adott az embernek. Az embernek, hogy megerősödjön Isten szolgálatában, értelmének fogaival kell megrágnia szellemi táplálékát; de ahelyett, hogy okosan használná fel értelmi erőit, sokszor hiábavaló okoskodásokban fecsérli el őket. Amint az eb is sokszor addig rágja a csontot, amíg felsebzi ínyét. Megízelve a vért egy ideig mohón folytatja a rágást s nem is tudja, hogy saját vérét emészti. Ugyanígy pocskolja el az ember haszontalan okoskodásokban Istentől kapott értelmét. Azért kaptuk a szellemi érzékelés ajándékát, hogy érezni és élvezni tudjuk Isten jelenlétét. De az engedetlenség és bűn gyilkos hatása nyomán az ember elvesztette képességét, mellyel érezni és élvezni tudja Isten jelenlétét. Az ilyen emberek nem látnak túl saját önző énjükön és nincs bennük a legkisebb érzés sem Isten

jelenléte iránt. Így a végén még csak megerősödnek Isten iránti hitetlenségükben. Hasonlóképpen, ha az ember akaratával ellene szegül Isten akaratával, a bűn rabságába süllyed és mivel elveszítette szabadságát, elbukik a szellemi öngyilkosságban.

Az idegenben eredő folyó sok vidéken áthalad, mielőtt visszatérne a tengerbe, melyből eredetileg származott. Sok hatalmasságnak, királynak és hercegnek országát átszeli, de senki sem állíthatja meg területén belül, mert a folyó nem az ő tulajdona. A folyó vize mindenkié és bárhol hömpölyög is mindenki szomját megoltja. Épp így van ez az Élet vizének folyamával; Isten végtelen óceánjából ered és a próféták és apostolok isteni csatornáin keresztül folyik; az egész világot megöntözi, mindenki szomját megoltja, minden ember és minden nép életét gazdaggá és gyümölcsözővé teszi. „És aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” /Jel. 22:17/

IV.

Fájdalom és szenvedés

A világban egyaránt létezik szellemi és testi fájdalom. A szellemi fájdalom a bűn és az Istentől való elkülönülés következménye, míg a testi fájdalom valamilyen fizikai betegségtől vagy sérüléstől ered. Minden eleven teremtmény érzékszervfejltségének megfelelően szenved, de egyik sem annyira, mint az ember, akinek érzékszervei a fejlettebb értelmi erői szenvedőképességét hihetetlenül emelik. Mert bármikor is elképzeli magának, hogy fájdalmat érez, tényleges szenvedése hasonló mértékben nő.

A ragadozó madarak és állatok fogai, karmai és csőrei olyanok szoktak lenni, hogy azokból áldozatuk aligha tud elmenekülni; zsákmányuk rendszerint minden nagyobb fájdalom nélkül a helyszínen kiszerved és megmenekül a szenvedésektől, melyek akkor következnenek, ha összemarcangolva egérutat nyer. A kígyók és mérges rovarok mérge behatol a vérbe és olyan kábulást idéz elő, hogy a halál fájdalmak nélkül következik be. A természetben – néhány rendkívüli esettől eltekintve – a halál rendszerint túlságos fájdalmak nélkül áll be. Mert a halál pillanatában az áldozatok – a mérge hatása vagy a seb miatti megrázkódtatás következtében – csak félig vannak öntudatnál. Röviden: állapotuk sokszor nem is olyan borzasztó, mint azt elképzeli; ugyanis a fizikai vagy szellemi baj okozta szenvedés maga is halódik.

Szenvedések és fájdalmak gyakran szükségesek szellemi életünk előmeneteléhez és növekedéséhez és Isten akarata sem az, hogy elkerüljük őket. Sok mindent – ami valójában nagyon hasznunkra van – keserűnek és rossznak érez ízlésünk. Tovább menve állíthatjuk, hogy minden mérge és szinte undorítóan keserű dolog az egyik vagy másik betegségnél gyógyszerül szolgál. Nem ismerjük igazi gyógy erejüket és ezért mérgeknek nevezzük őket, de Isten azért teremtette ezeket, hogy mindegyik valamilyen különleges célt töltsön be. És ennek meg is felelnek. De mivel nem ismerjük helyes használatukat, sokszor kárunkra vesszük igénybe segítségüket. Isten nem teremtett semmit sem, ami magában káros vagy rossz lenne. Vagy ami, ha helyesen használják, árthatna valamelyik teremtményének. Hasonlóképpen minden fájdalom és szenvedés szellemi életünk növekedését és elmélyülését szolgálja. /Róm 8:18/ Káros és vészterhes hatások csak akkor lépnek életünkbe, ha visszaélünk az Istentől kapott erővel és képességekkel, mindenekelőtt engedetlenség révén.

A szenvedések és fájdalmak nemcsak egy embernek segítenek a szellemi életre ébredésben, hanem azoknak is szolgálnak, akik a szenvedő mellé állnak annak szükségében. Mert így alkalmuk nyílik gyakorolni azokat a tulajdonságokat, melyekre szükségük van a tökéletesedésben. A valódi győzelem nem abban rejlik, hogy elkerüljük a szenvedéseket és fájdalmakat, vagy a halált és minden bajt, hanem abban, hogy Isten kegyelmével a fájdalmat nyugalommá, a keresztet és halált életté, a rosszat jóvá változtatjuk. E végből sodródunk bele ebbe a háborúságba és küzdelembe, mert „sok háborúságon által kell nekünk az Isten országába bemennünk.” /Ap. Csel.14:22/ A nyugalom igazi értékét csak úgy méltányolhatjuk, ha megismertük a fájdalmat; az édes kellemét csak akkor, ha megízleltük a keserűt; a jó értékét, ha láttuk a gonoszt; az élet értékét, ha általmentünk a halálon. Ezért akarja Isten, hogy mielőtt bemennénk, Vele az Ő országába s ott örökké örvendeznénk, Benne előbb ízeleljük meg ezeket a szenvedéseket és tapasztalatunkkal nyerjük tanítást az Örökkévalóság idejére.

Mielőtt lassan kialakulna az igazgyöngy, a gyöngyosztrigának előbb kínzó szenvedéseket kell kiállnia. „Ha a gyöngy anyját, a gyöngyházat valamilyen befurakodott élőlény – élődi, kukac, halacska esetleg porszem vagy valami más szervetlen anyag – kínozni kezdi, akkor a puhatestű nem tudván megszabadítani magát, az őt gyötrő valamit a szükségétől úzotten azáltal teszi ártalmatlanná, hogy a szépség tárgyává változtatja át”. A gyöngyszemeket a fájdalom és a szenvedés nemzi. Ha hanyagul gondozzák őket, elvesztik csillogásukat. Varázsukat, melyet a fénynek felületükön végbemenő játékának köszönhetnek, zsír, tinta vagy ehhez hasonló anyagok szennyezése elpusztíthatja.” Régi sírokba a halottal együtt gyöngyöket is beletemettek, de ezek szétestek és összekeveredtek a hulla porával. Épp így van ez szellemi életünkkel is: a fájdalommal született gyöngyhöz hasonlóan nem szépülhet meg fájdalmak és szenvedések nélkül. És ha el is értük a szépségnek ezt az állapotát, még féltő, hogy lezuhanunk erről a magas lépcsőfokról és elveszítjük fényünket, ha nem ragaszkodunk alázatos és hálatelt szívvel szeretetben Urunkhoz. /II. Kor 10:12/ Ezért szükséges, hogy állandóan éberek legyünk és szüntelen imádkozzunk.

Ahogy a gyémántoknak és más ékköveknek is évezredek át kell a természet műhelyében forróságon, hidegen és nyomáson által menniük, mielőtt elérnék tökéletes szépségüket, úgy nekünk is fájdalmakat és szenvedéseket kell kiállnunk mielőtt tökéletesekké lehetnénk. Ugyan a kémikusok is elő tudják állítani a gyémántokat és más drágaköveket, mégis – ha tüzetesen megvizsgáljuk őket – látjuk hiányosságaikat. Így mi sem érhetünk el egyetlen nap alatt olyan tökéletességet, hogy már nem lennének hiányosságaink. Csak azáltal, hogy állandóan mennyei Atyánk közelében és jelenlétében élünk, leszünk Őhöz hasonlóan tökéletesek.

Eső és szélvihar talán, mint romboló erők jelennek meg, valójában pedig álruhába öltözött jótevőink, mert megtisztítják légkörünket a járványok és betegségek halálos kórokozóitól és egészséget teremtenek számunkra. Ugyanígy hozzák a Szent Lélek szele /János 3:8/ és a szenvedések és fájdalmak viharlökései a szellemi egészséget és áldást.

A nap melege magasba emeli a vízgőzt és felhőket képez, melyek aztán esőként ismét visszakerülnek hozzánk. Ugyanígy kapunk életet az Igazság Napjától azáltal, hogy elárasztja szellemi életünket az Élővíz áldásával.

Sok ember nem tudja, hogy a szív vágyódását ebben és a jövővilágban csak Isten elégítheti ki. Ezek közül egyesek – filozófusok épp úgy, mint erkölcstelenek és gonosztevők – amikor nem sikerült nekik a világban valamilyen kielégülést találni, elvesztik minden reménységüket és úgy igyekeznek az egésznek véget vetni, hogy önkezükkel oltják ki életüket. Ezekkel teljes ellentétben hívő keresztényeket látunk. Sokat szenvednek ebben a világban, mert minél magasabbra emelkedtek szellemi tapasztalásunkban, annál nagyobb nehézségekbe ütköznek. A világias gondolkozású ezt egyáltalán nem értheti meg; nem is segít nekik, hanem küzd ellenük és üldözi őket. Mégsem esnek el a kétségbeesés öngyilkosságában; mert éppen abban, hogy lemondanak minden világi becsvágyról, találnak békét az Istennel való közösségben. Bár az ember minden szellemi vágyakozása Istenben talál kielégülésre, mégis óhajtja embertársainak barátságát és veleérzését. Ahol ez a közvetlen emberi közösség utáni vágy nem nyer enyhülést, ott Krisztus, aki egyszemélyben Isten és ember, elégíti ki az ember közösség utáni és szellemi vágyakozását. Az Ő megértése az ember

nehézségeivel és szenvedéseivel szemben nemcsak isteni lényéből származik, hanem személyes tapasztalatából is, mivel Ő is, mint ember szenvedett. Ezért képes minden emberi gyermekével együtt érezni és tökéletesen segíteni.

Szellemi érzelmű emberek szenvednek ebben a világban, mert a többiek, akik nem ismerik méltányolni az Igazságot, akik a bűnnel elferdítették természetüket és megölték szellemi megismerésük kincsét, nem értik meg őket. Ha ilyenek egy jó emberrel találkoznak, akkor felfedezik, hogy ennek természete nem egyeztethető össze az övékkel; szinte önmaguktól kényszerítve ellenséges magatartást tanúsítanak vele szemben. Ha azonban egy ilyen ember, akinek érzései és lelkiismerete fogékonyak Istenre, egy hasonló beállítottságúval kerül érintkezésbe, akkor megismeri a benne munkálkodó isteni életet és vonzódást érez iránta.

Az igazi keresztény élete a szantálfához hasonlít, mely áthatja illatával az őt hasogató fejszét, de nem bántalmazza. Isten megüzente Henriccus Susonnak: „Nyilvánosan meg fogod szenvedni jó hírneved elvesztését és ahol szeretet és hűség után nézel, ott ámulást és szenvedést fogsz találni.” Ez sok keresztyén tapasztalataiban megismétlődött. Ebben a világban minden istenfelő prófétának és apostolnak, még az Úrnak is szenvednie kellett. Aki el akarja kerülni a szenvedéseket, annak meg kell tagadni az Igazságot, el kell fordulnia Istentől és barátságot kell kötnie a világgal. Másrészt nagy előjog részt venni a szenvedésekben az Úrral. /Fil 3:10/. Aki valóban részt vesz az Úr szenvedésében az, amikor eljön „ama” nap, be fog menni az örök dicsőségbe és Vele együtt fog uralkodni. /II. Tim.2:12/

Mielőtt elérnénk a nekünk rendelt célt, előbb fájdalmakon szenvedéseken és megpróbáltatásokon kell keresztülmennünk. Ezek a közbeeső fokok mind szükségesek szellemi életünk növekedéséhez és jövődjőlétünk érdekében; ezért akarja Isten, hogy általmenjünk rajtuk. Ha ezt Isten nem így tervezte volna nekünk, akkor nem is követelné tőlünk. De ha Ő akarja – kik vagyunk mi, hogy ellene szegülünk? Nekünk csak egyet szabad: csendben hallgatni. Bármilyen legyen számunkra rendelve, fogadjuk el örömmel és ne engedjük szívünkbe kételkedést; mert ez korlátokat emel Isten és közénk s képtelenné tesz bennünket arra, hogy örvendezzünk az Ő jelenlétének és közösségének.

Amíg a világban élünk fájdalmakat és szenvedést kell eltűrnünk. A méh nem csak mézet gyűjt, hanem egy különleges célra fullánkkal is rendelkezik. A szép és illatos rózsa tövisei egészen határozott szándékot szolgálnak. Pál is tövist hordozott testében, hogy beteljesedjen egy nagy és bölcs terv. Így nekünk is át kell haladnunk a megpróbáltatások idején, hogy az örök szándék, melynek érdekében napvilágot láttunk, beteljesedést nyerjen.

V.

Ellenállás és bírálat.

Ha az embereknek nem sikerül megérteni minket és rosszalják szándékainkat, vagy ha tévedésük folytán küzdenek ellenünk és üldöznek bennünket, akkor ez nem lesz újdonság és meglepetés számunkra. Egy egész sereg ember még azt sem tudja, hogy miért él; mert másképpen nem pocskolnák idejüket arra, hogy beleavatkozzanak

mások ügyeibe. Aki evvel ellentétben megéri, hogy milyen szándéka van Istennek övele, annak mindig megvan a maga betöltendő feladata. Nem érdeklődik afelől, hogy mit gondolnak és mondanak róla az emberek. Hisz Isten, akinek majd számot kell adnia, ismeri jószándékait és megtartja szeretetében és megvigasztalja. Ha a Teremtőnk és Urunk ismeri jószándékainkat, miért zavartatnánk magunkat akkor az emberek részéről megnyilvánuló ellenállástól – különösen akkor, amikor tudjuk, hogy eljön az idő és világosságra hozza egész életünk jó szándékait.

Az idegenbe érkezőt megbámulják az emberek s megugatják az ebek. Így jár az igazi keresztény is: nem tartozik ebbe a világba, hanem idegen és vándor ezen a földön. /Ján. 17:4. ; Zsid.11:13/ Ezért nem szabad meglepődnie és elkedvetlenednie, ha a világ ebei idegennek nézik és megugatják, sőt, talán meg is szaggatják. /Máté 7:6/ „A kutyák ugatnak, de a karaván tovább vonul.” A kutyák egy ideig még ugatva követik, aztán visszafordulnak. A karaván azonban folytatja útját és előbb vagy utóbb célhoz ér.

Az Igazsággal szemben ellenséges bírálóknak nincs határozott kötelességük. Lehet, hogy egykor kaptak pontos utasításokat, de mivel elmulasztották azokat pontosan teljesíteni, megvonták őket tőlük. Amikor így megvonták tőlük Isten művét és nem volt mit tenniük – mivel tétlen kezeiknek munkát akartak szerezni – beérték annyival, hogy köveket hajigálnak az Isten művét szolgáló emberekre. A sátán tétleneknek találta őket és kiosztotta nekik saját megbízatását:

Ha egy épszemű ember kikerüli az úton botjával jobbra-balra tapogató világtalan embertársát, mert nem akarja fellökni, akkor a tisztességesnél még nem cselekedett többet. És ha a vak véletlenül mégis meglökné, úgy ne sértődjön meg, hanem segítse tovább. Amennyiben azon bosszankodna, csak azt bizonyítaná, hogy ő még vakabb, mint a világtalan maga. Mert ő abban vak, hogy hiányzik neki az egyszerű emberi értelem és veleérzés. Ha valaki azért üldöz minket, mert követjük az Igazságot, úgy ne érezzünk sértődést, hanem bocsássunk meg neki és imádkozzunk érte szeretetben. /Máté 5:44-45/ És ha ennek dacára nem válaszol erre és nem adja fel ellenállását, akkor sem vesztettünk semmit. Hisz mi az Igazságért cselekedtünk, mely megvilágosította orcánkat. Ez örökségünk és jutalmunk.

Az örök hó világában a medvék és egyes állatok nyár folyamán annyit esznek, hogy zsírt tárolnak testükben. Télnek idején, amikor több hónapra keresztül nem jutnak élelemhez, ebből a zsírtartalékból élnek. Így vagyunk mi is a szellemi életben; az imádságban táplálékot és erőt kapunk tartalékba Istentől. Amikor aztán eljön az üldöztetés ideje, erősek és szilárdak maradunk. Ha az ellenállást Urunkkal szemben addig feszítették, hogy keresztre szegezték /Ap. Csel 3:15/; kik vagyunk mi, hogy visszarettennénk üldöztetésektől? „Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be Őt”.

Egy kereskedő idegen országba utazott. Kevéssel távozása után fia született, de az anya meghalt. A kereskedő időnként pénzt küldött rokonainak a gyermek neveltetésére. Évek múltán, amikor a fiú már megnőtt, hazatért az apa. Bekopogtatott az ajtón, és ezáltal felébresztette a fiát. Amikor az ifjú meglátta az idegent, tolvajnak nézte és keményen ráripakodott. A kereskedő ismételten megkísérelte megmagyarázni, hogy ő lenne az édesapja, az ifjú azonban még sohasem látta az édesapját és így sem őt sem szeretetét nem ismerte. Megtámadta, megsebesítette és átadta a rendőrségnek. Másnap reggel a vizsgálatnál kitűnt, hogy a tegnapi vendég valóban az édesapja volt. Az ifjút elkezdte furdalni a lelkiismerete. Sírva és mellét

verve kérte apját, bocsásson meg és megígérte, hogy ezentúl mindig engedelmesen fogja szolgálni. A történet ezzel végződött: az ifjú szégyenkezett, hogy apjának ilyen szégyent okozott és bocsánatot kért. Közöttünk azonban százezrek vannak, akik még most sem éreznek bűnbánatot és nem térnek meg mennyei Atyánkhoz. Keményszívűségüket látva imádkozzunk értük, hogy Isten kegyelmében, nyilatkozza ki Magát nekik.

Sokan vannak, akik sohasem veszik észre saját hiányosságaikat és mulasztásaikat, hanem csak a mások hibáit nézik. Szemük, mely bár minden külső dolgot valónak nevez, sem önnön magát, sem hiányosságait nem látja. Az Igazság ellenségei is mindent meglátnak csak saját hibáikat nem. Ha a tükörbe nézünk, úgy a szem látja önnön magát és hibáit. Így mi is, ha a testté lett Ige közösségében élünk és életünket Isten írott Igéjével vizsgáljuk, valóságban megismerhetjük magunkat.

Ő akkor nem csak azt fogja megmutatni, hogy milyen bűnösök vagyunk, hanem saját Magát is ki fogja nyilatkoztatni gyógyító és megmentő erejében. Ha akkor engedelmesen Hozzá fordulunk és imádkozva szent közösségben élünk, el fogja venni hibáinkat és egy örökkévalóságra dicsőséges ábrázatához hasonlóvá változtat bennünket, hogy Vele együtt részesei legyünk dicsőségének. /János 14:26., 17:24/

VI.

Mi a gonosz?

„A gonoszság természetellenes és ellenkezik létünk törvényével” /Whichcote/
„Minden gonoszságot valamilyen jó kedvéért követnek el és senki sem cselekszik rosszat és rossz kedvéért.” Józan ésszel egy érző ember sem igyekszik, bármilyen rossz és elvetemült legyen is, saját magának ártani. A gonoszság nem született együtt Isten teremtésével. A rossz szétrombolja az embert s szellemi hatása, mely másokat is elpusztít, saját magát örökre el fogja pusztítani. Az örök tartam természetszerűleg a jósággal van összekapcsolva, mely az örök Isten egyik tulajdonsága. A gonoszság csak akkor maradhatna meg örökre, ha egy örök lény tulajdonsága lenne. Ha azt mondják, hogy a gonoszság a Sátán egyik tulajdonsága, úgy ez is helytelen; mert őt is az ártatlanság állapotában teremtették. Jelenlegi gonoszsága azáltal nőtt fel benne, hogy használta szabad akarát. A gonoszság nem örök: volt kezdete, tehát vége is kell, hogy legyen. Le kell szegezünk, hogy a gonosznak egyszer vége szakad. Ezt különösen azért állíthatjuk, mert a rossz önnön magát emészti, pusztítja.

Egy kínai filozófus, TSCHU FU TSU, írja: „Az ember születésénél tiszta forráshoz hasonlít; hegységeken és síkságon át vezető útján földet és iszapot ragad magával s beszennyeződik. Ha azonban valahol elrekesztik folyását, lerakódik az iszap és a víz ismét megtisztul.” – „A szellem búzaszemhez hasonlít” – mondotta MENG TSE – „mely természeténél fogva nem rossz. Ha azonban elvetették, sorsa a talajtól, víztől, trágyázástól és a környezetétől függ.” Más szavakkal: az ember természeténél és születésénél fogva jó lenne, de környezete rosszá teszi.

Egy bizonyos szempontból nézve ez egészen helyes. De nem tagadhatjuk sem az eredendő bűnromlást, sem természetünknek a rossz felé hajló hajlamát. Vegyük például az ártatlanoknak nevezett gyermekek esetét. „A gyermekek ártatlanságának népszerű elképzelése” – mondta SPENCER HERBERT – „helyes arra nézve, hogy nem

ismerik a gonosztságot, de teljesen hamis gonosz hajlamaik láttán. – Erről mindenki meggyőződhet, aki egy fél órát tölt egy gyermekszobában.”

Ha az ember érzi lelkének éhségét és szomjúságát s tudatlanságában azáltal igyekszik ezeket enyhíteni, hogy tiltott módon részt vesz a bűnben, akkor ennek a vége ez lesz: mivel nem engedelmeskedik Istennek, úgy vágyakozását, mint önnön magát tönkre teszi s nem sikerül neki megtalálni a keresett kielégülést. A Himalaya bércei között történt egyszer, hogy egy kiéhezett vándor szép és csábító gyümölcsöt talált. Mohón megette, de a termés mérges volt. Evvel mindketten, az éhező, aki ilyen módon kereste a kielégülést, és a kínzó éhség a halálban végezték.

A test minden sebesülésénél vagy betegségénél harc kezdődik a betegséget okozó és az egészséget megőriző kétféle csirafajta között. Azok nyernek a versenyben, melyek számban és erőben a legjobban megnőnek. Ha megsemmisülnek a betegséget okozó csírák, úgy ez az egészség csíráinak győzelmét jelenti. – Épp így van ez a jó és a rossz gondolatok között az emberben és a jó és rossz emberek között a világban. Ha a megpróbáltatás órájában a jó gondolatok győznek a rosszak felett, akkor ebből szellemi egészség és igazi boldogság származik.

Bizonyjal eljő az idő, amikor az emberek Isten kegyelmével örök győzelmet aratnak a bűn felett és amikor a gonosztságot örökre elpusztul.

VII.

A gonosz gondolatok és gonosz élet hatása

„Egy gonosz társ gonosz ajánlata vagy gondolata olyan, mint a fiatal tölgyfa hajtásán a rovarcsípés, mely a levél kifejlődésével gubaccsá alakul.” A kígyónak nem árt a saját mérge, de más ártalmatlan teremtményeket megtámad. Így egy rossz embernek, aki már magában hordozza a bűnmérget, nem árt annyira a gonosz ember mérgező hatása, mint egy jó embernek.

A jávai upasfa és az Amerikában honos mérgező efeu-fa egy bizonyos káros, a széllel terjedő nedvet vagy olajat termelnek. Mindenki, aki hatáskörükbe kerül, veszélyes és sorvasztó betegségnek van kitéve. Így hat minden irányban mérgezően, valamilyen még ismeretlen módon, a gonosz emberek élete és így hoz sokaknak szellemi betegséget és halált.

A legerősebb fát megrágó fúrókukac és a sziklákat átfúró tengerihernyó teste, amint a kutatások megállapították, rendkívül finom és puha. Mégis, idővel teljesen szétrombolják a legkeményebb fát és követ. Így járunk mi is, ha nem vagyunk résen és nem pusztítjuk el Isten segítségével a jelentékteleneknek tűnő gonosz gondolatokat és szokásokat: a fúrókukachoz hasonlóan szellemi életünkben csak a kirágott héjjakat fogják meghagyni.

Mérges csúszó-mászó és bogarak, a kígyók és skorpiók megharapják vagy szúrják és sebesítik az embert, majd méregzacskójukból egy picinyke mérget préselnek a sebekbe és így halált és szenvedést okoznak. Valójában nem kevésbé halálosak a mérgezőknek számító legyek és férgek: mindenüvé elhordják a betegségek csíráit és ezáltal egész sereg embernek viszik el a halált. Mi is sok embert nem veszélyes gonosztevők közé sorolunk, valójában pedig ugyanilyen rosszak. Mert anélkül, hogy

mások észrevennék, zabolátlan nyelvüket arra használják, hogy körös-körül halálos tanítások romlását terjesszék.

Van egy rovar, mely belefurakodik az éretlen gyümölcsbe és abba rakja bele petéit. Miközben a gyümölcs növekedik, bezárul az oldalában levő luk. Akkor kikelnek belsejébe a kukacok és a termés húsból táplálkoznak. Kívülről mit sem látni. A gyümölcs érett és csábító látvány. Belseje azonban üres és hasznavehetetlen. Ugyanígy járunk mi is az ifjúságban felvett gonosz elképzelésekkel és szokásokkal: állandóan nőnek és – mivel lelkünk legmélyén hatnak – megrontják erkölcsi természetünket. Ezért kora fiatalságunktól kezdve ügyeljünk a bűnre, mely szétrombolja természetünket, lényünket.

Mexikóban egy „pattanónak” nevezett babfajta terem. Ha rásüt a Nap, addig tekeredik s forgolódik, amíg el nem éri egy kő vagy fa árnyékát. Ez a különös jelenség abban találja magyarázatát, hogy egy bizonyos rovar befurakodik a babszembe és mivel belsejében élelemre talál, nőni kezd. Addig gyarapodik, amíg csak ki nem vájja belsejét. Amikor a nap melegíteni kezdi a rovar menekülni igyekszik és ide-oda forgatja a babszemtokot. Végül eléri a hűvös árnyékot, ahol kipihenheti erőlködésének fáradságait. – A gonosz gondolatok és vágyak is így törnek be az emberi szívbe. Amikor az Igazság Napja besugározza fényével a bűnös életet, a bűnös nyugtalankodni kezd, és a sötétségbe igyekszik menekülni, ahová nem hatolnak el az Igazság sugarai. A legkülső sötétségben él tehát és elveszti Isten világosságát és melegét.

Isten az embert saját képének hasonlatosságára teremtette. Ezért: ha csak ezt az egy feltételt teljesíti, hogy szabad akaratának használatával nem keveredik bele a bűnbe, semmi sem árthat neki. Ha bűnt követünk el, ezzel Istennek semmilyen sérelmet nem okozunk. De árthatunk önnön magunknak és embertársainknak. A szerető Isten azt akarja, hogy megszabaduljunk a bűntől és annak minden formájától, azért, hogy örvendezhessünk jelenlétének. A bűn azonban kizár bennünket ebből a szent kapcsolatból. Az egyes embereket oly szoros kapcsolatok fogják össze, hogy a minket ért jogtalanság másokra is, és ezeknek az igazságtalansága mi reánk is elhat. Még sohasem követhettünk el gonosztságot, s nem is tehetjük meg soha anélkül, hogy másoknak ne ártanánk. A jó és a rossz, melyet elkövetünk, egy bizonyos mértékig embertársainkra is elhat. Ezért a megbánás ezt jelenti: a jövőben tartózkodni akarunk olyan cselekedetektől, melyek önnön magunknak és másoknak ártanak. Isten segítségével és kegyelmével – Zákéushoz hasonlóan – jóvá igyekszünk tenni azt, amit már elkövettünk. /Lukács 19:8-10/

VIII.

A Krisztusban való élet

Az élet a vérben van. Krisztus vérének hullatásával adja nekünk az Életet. A beteg testbe is sokszor fecskendeznek szérumot, hogy meggyógyítsák a kórt. Így Krisztus azáltal ment meg bennünket a bűn halálos betegségétől és a haláltól, hogyvérét adja érettünk. – Az egész világegyetem egyetlen test. Minden egyes szerv kapcsolatban van az egész testtel. Ha a szérumot egyetlen helyen alkalmazzuk, úgy az egész testre hatni fog. Épp így van ez Krisztus halálával; bár ebben a világban feszítették meg, mely csak

egy része a látható és láthatatlan világegyetemnek, halála az egész világmindenségre kihatott. És bár a világ megváltása végett egyetlen helyen feszítették keresztre /Jeruzsálem/, mégis az egész világ részesül áldozatából. És ahogyan a szellem az egész testben él, úgy jelenlévő Isten egész világegyetében. Ahogyan BONAVENTURA írja: „Közép pontja mindenütt de kerülete sehol”.

Krisztus bűnössé lett értünk és a bűnös halálát halta. Egy férfiúról mesélik, aki gonosztevők társaságába szegődött, hogy megmentse őket bűnös életükből. Sokan azt hitték, hogy ez az istenfélő ember is a betyárok közül való. Amikor a gonosztevők egy igen súlyos gaztettet követtek el, a gyanú óréa esett, hogy részes abban. Letartóztatták, és amikor halálra ítélték ő az ítéletet örömmel fogadta. A betyárok tudták, hogy teljesen ártatlan. Halála után annyira megragadta őket az istenfélő embernek érettük történt ártatlan halála, hogy sokan közülük felhagytak bűnös életükkel és cselekedeteikkel. Ugyanígy tett Jézus. Az Ő ereje mindig munkálkodik. És ha a bűnösöket megragadja csodálatos szeretete, megtérnek és szívüket Ő feléje fordítják, akkor Ő kiragadja szívükből a rosszat és új életet ajándékoz nekik s ők Őhöz hasonló új teremtmények lesznek.

Az 1921-es esztendőben erdőégés volt a Himalayán. Míg a legtöbben körös-körül a tűzoltáson fáradoztak, észrevettem egyeseket, akik egy fa tetejére figyelve egyhelyben álltak. „Mit néztek ott?” Kérdeztem őket. Egy madárfiókákkal teli fészekre mutattak a fakoronán, melynek ágai már lángokban álltak. Felül egy madárka nagy félelemben ide-oda repdesett.

„Szeretnénk megmenteni a fészket” – mondták a körülállók – „de a nagy tűz miatt nem közelíthetjük meg”. Tovább figyeltem és láttam, hogy néhány perccel később a fészek is tüzet fogott. „Most elrepül a madáranya” – gondoltam. De nem! – Lejjebb repült és szárnyait védőleg fiókái fölé terpesztette. Néhány perccel belül velük együtt szénré égett. Soha azelőtt nem láttam hasonlót! – Akkor így szóltam az emberekhez:

„Bámulattal tölt el bennünket ez a csodálatos szeretet. De gondoljátok meg: ha már ezekben a kicsinyteremtményekben ilyen bámulatos szeretet lakozik, mennyivel csodálatosabb akkor Annak a szeretete, Aki ezt az önzetlen lényt teremtette! Ugyanez a végtelen szeretet készítette Őt arra, hogy lejjön a mennyből és emberré legyen, a saját életének feláldozásával megmentsen minket, akiket a halál fenyegetett bűneinkben”.

Krisztus igéneinek igazát számtalan hívő tapasztalata bizonyítja. Minden tapasztalt keresztyén tanúsíthatja, mennyire kielégíti szükségeit és mennyire életet adó jelenléte.

Midőn 1922-ben egy barátommal végig utaztam Palesztinát, Jákob-kútját is felkerestem és felfrissültem, amikor ittam üdítő vizéből. De egy vagy két óra elmúltával ismét megszomjúhoztam. Ekkor Urunk szavaira kellett gondolnom: „Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, melyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” /János 4:13-14/

Éppen Jákob kútjából ittam és újból megszomjúhoztam. De alázattal és hálával mondhatom: húsz esztendeje, amióta Néki adtam szívemet és ittam abból a vízből, melyet Ő nyújtott felém, soha többé meg nem szomjúhoztam. Mert Ő valóságban az Élet forrása.

Hogy Krisztus személyében és szavaiban lélek és élet található, erre a tényre vonatkozóan Dr. Parker nagyon finoman így fejezte ki magát: „Mérjük össze Jézus vallásos tanítását korának és országának, vagy akármelyik kornak és országnak vallásos tanításával! Gondoljuk meg milyen munkát végeztek szavai és cselekedetei a világban! A legnagyobb szellemek és leggazdagabb szívek sem tűztek ki magasztosabb célt. És nem jártak végig igazabb utat, mint Ő, az Ő tökéletes Isten és emberszeretében. Ha azt mondják, hogy egy ilyen férfiú sohasem élt, akkor az egész történelem hazugság! Feltételezzük, hogy Plátó és Newton sohasem éltek! – Ki cselekedte akkor tetteiket és ki gondolta akkor ki gondolataikat? Melyik ember költhetett volna egy Jézust? Senki más, mint – Jézus.”

Pusztá erkölcsefilozófia – metafizika, intellektualizmus vagy civilizáció – nem segíthetnek nekünk legyőzni a bűnt és a fékevesztett szenvedélyt. Ha nem kapjuk Isten kegyelmét és erejét, akkor világi nevelés és kultúra nem segíthetnek rajtunk, hanem csak új eszközöket és utakat eszelnek ki, hogy bűnözzünk és megsemmisítsük egymást. Ha tehát meg akarunk menekülni a bűntől és gonosz következményeitől, akkor rejtjük el magunkat Annak a kezeiben, Aki teljes és szabad megváltást ajándékozhat nekünk.

A végén minden ember visszatér Istenhez

„Szellemünk természete kényszerít bennünket arra, hogy higgyünk egy végtelen és abszolút lény létezésében” /MANSEL/

Mint a tűzkőben a tűz, úgy él az emberben az Istennel való közösség utáni vágyakozás. Ezt a vágyat ugyan eltakarhatja a bűn és a tudatlanság kőkemény kérge, aki azonban érintkezésbe kerül egy istenfélő emberrel, vagy akit megérint Isten Lelke, abból a vágyakozás azonnal lángokba tör elő. Mint ahogyan a tűzkő is szikrát vet, ha megüti az acél.

Az emberi lélekben lakozó vágyakozást sem ebben, sem a jövővilágban nem elégítheti ki semmi, csak egyedül Isten. Ezért ha az ember, miután szenvedélyei ide s tova kergették, végre megtér, sehová máshová nem fog megtérni, csakis Istenhez.

Isten nem akarja, hogy létét korlátolt értelmünk gyenge érveivel bizonyítsuk. Ha ezt akarná, akkor Ő Maga nem hallgatott volna. Minden időben adhatott volna meggyőző erőben minden általunk elképzelhető felülmúló bizonyítékokat. Az Ő akarata mégis ez: népe, mely megismerte az Ő gyönyörűséges és életet adó közösségét, tegyen biznyságit Róla; mert személyes megtapasztalásuk sokkal meggyőzőbb gondolati bizonyítékaiknál.

Egy ember sem látta még Istent és egy ember sem hallotta valaha hangját, hogy milyen Ő önnön magában. Pedig Isten nem szűnt meg minden időkben próféták és apostolok által szólni hozzánk. És végül az utolsó időkben Fia által szólott hozzánk. Amint PHILO mondotta: „Az emberi hang azért van, hogy hallják; Isten hangját ezzel szemben látni kell. Amit Isten mond az tettekből áll, nem szavakból”. Azaz: Ő a természet könyve és teremtése által szól hozzánk, de az emberek nem veszik maguknak a fáradságot, hogy magát ezt a könyvet olvassák. „Valóban szomorú látni”. – mondja SPENCER HERBERT – „mint vesződnek az emberek hiábavaló dolgokkal és a legfennköltebb jelenségekkel szemben közömbösek maradnak. Nem igyekeznek megismerni a menny felépítését és anélkül, hogy egy pillantást is vetnének rá, elmennek a hatalmas eposz előtt, melyet Isten ujja írt a föld rétegződésébe”.

Amikor egy bálványimádó, aki nem Istent, hanem egy élettelen kődarabot imád, békességet érez, úgy ez nem jelenti azt, hogy a kőben vigasztaló erő lakozik. Egyeseknek talán segítségükre van abban, hogy szívüket Istenre irányítsák és Isten valóban vigaszt is nyújt nekik, amint azt hitték. De fennáll az a veszély, hogy egy ilyen ember nem halad a szellemi életben, hanem az anyagtól befolyásolva, lesüllyed a kő élettelenségére. És ebben az állapotban nem ismeri meg önnönmaga és a kő teremtőjét, Aki a mögött rejtőzik és szívének minden vágyódását csillapítani akarja.

Bármennyire bűnös és gonosz módon éljen egy ember, lényében isteni szikra vagy csíra van, mely sohasem hajlik a bűn felé. Lelkiismereti és szellemi érzése letompulhat és elhalhat, de az isteninek ez a szikrája sohasem alszik ki. Ezért található még a legromlottabb bűnözőben is valami jó. Megfigyelték, hogy emberek, akik fölülte kegyetlenül és szentvtelenül gyilkoltak, a szegényeknek és nyomorultaknak gyakran nagylelkűen segítettek. Ha ezt az isteni szikrát vagy csírat nem lehet elpusztítani,

akkor egy bűnöst sem adhatunk fel a reménytelenség miatt. Ha mégis azt mondjuk, hogy elpusztítható, akkor sohasem érezhetünk azért fájdalmat, mert a bűn miatt elszakadtunk Istentől.

És nem érezhetnénk a pokol miatti lelkiismereti félelmet. Mert az ember a gondnak azt a kínját és a lelkiismereti félelmet csakis evvel a szikrával érezheti.

És ezen érzés nélkül nem lenne pokol a pokol. Ha az ember érzi ezt a kint és gyötrődik általa, akkor ettől úzve előbb vagy utóbb bizonyosan Istenhez fog menni szabadulásért.

Az ember szabadon választhat. Ha azonban visszaél szabadságával, nagy kárt okozhat magának és másoknak. De annyira nem károsíthatja meg magát, hogy elpusztítsa önnön létezését és a benne lakozó isteni szikrát. A Teremtőn kívül ehhez senkinek sincsen hatalma. A Teremtő pedig nem fogja elpusztítani; mert ha ez szándékában lett volna, sohasem teremtette volna. És ha mégis megtenné, csak azt bizonyítaná, hogy az eredmény ismerete és mérlegelése nélkül cselekedett. Istenről ilyesmit gondolni pedig lehetetlenség.

Az ember sem nem teremtette, sem el nem pusztíthatja ő maga lelkét. A Teremtő minden egyes teremtményt egy bizonyos cél érdekében alkotott. És ha az ember nem pusztíthatja el önmaga lelkét és a benne rejtőző isteni szikrát s Isten sem akarja ezt tenni, akkor eljön az az idő, amikor teljesedni fog az ember teremtésének célja. S bár sokan bolyongnak és tévelyegnek, a végén vissza fognak térni Hozzá, Akinek hasonlatosságára tettek. Mert ez végleges rendeltetésük.

GIESELER mondotta erről az isteni szikráról: „Ez a szikra a lélekkel együtt minden emberben megvan. Világos fény számukra és mindenhogyan a bűn ellen küzd. Állandóan a jó felé igazít és mindig a forrás felé törekszik, melyből származik.” – ahogyan a test a lélek által él, úgy él a lélek Isten által. „És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” /János 12:32/

Az Isten az embert a Vele való közösségre teremtette; ezért nem szakadhat el örökre Ő tőle.

X.

Erkölc és szépség

Isten az alapja és élete minden erkölcsnek, mert Ő minden jónak a forrása. Isten nélkül az erkölcsi élet előre a jóságban és igazságban, mely a lélek szépsége. Aki nem bízik Istenben az a futóhomokhoz hasonlatos, mely egyik nap ide, másnap oda kerül. A szél szeszélye és a vihar ereje ide s tova kergetik és nem engedik, hogy szilárd talajon lábat vessen.

Az által, hogy Isten jelenlétében élünk és ismerjük Őt, megtanuljuk megismerni önnön lényünk és létezésünk értelmét. E segítség nélkül mindig tudatlanságban maradnánk létezésünk valósága felől. A kínai filozófus, TSCHANG-TSE, mondta egyszer: „Azt álmodtam, hogy pillangó vagyok és ide-oda röpködöm, úgy, amint a lepke szokott szállongani kénye-kedve szerint. Hirtelen felébredtem álmomból. Ímé, én magam feküdtem ott. – Most nem tudom, vajon ember akkor, aki azt álmodta, hogy pillangó; vagy most vagyok pillangó, mely embernek álmodja magát. Gondoljuk meg:

ha egy ember nem ismeri saját lényét, hogyan tehet akkor különbséget jó és rossz, erény és bűn között?”

KONG-FU-TSE-nak egyedülálló elképzelése van a becsületességről. – A hűbérfejedelmek egyike államában uralkodó magas erkölcsi színvonallal kérkedett KONG-FU-TSE előtt. „Nálunk” – mondotta – „becsületes embereket fogsz találni. Ha egy apa birkát lop, fia ellene fog vallani.” – „Az én hazámban” – viszonzta KONG-FU-TSE- „egészen más szabály uralkodik, Nálunk az apa megvédi a fiát és a fiú az apját. Mi ebben látjuk a becsületességet.”

És távolabb ezt mondotta KONG-FU-TSE: „Egy embernek, akit emberi műveltségünk alaptörvényeinek értelmében nem illethetünk szemrehányással, megbocsájthatunk kisebb ballépéseket.” Hasonlítsuk össze ezzel Krisztus tisztább tanítását: „A ki hű a kevesen, a sokan is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokan is hamis az.” KONG-FU-TSE tagadólag megadott tanítását, nevezetesen: Ne tedd másokkal azt, amit nem akarsz, hogy veled cselekedjenek. Krisztus igenlően adta meg: „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal;” Sok minden van, melyet, ha megcselekszenek, bűn; és sok minden van, amelyet ha nem tesznek meg, szintén bűn: mint például Istent szívvel és lélekkel szeretni és a fele barátot, mint tenmagamat.

Igazi szellemi szépség Isten korlátlan szeretete, dicsősége és jósága. És mivel Ő állandóan jelen van teremtésében, a világában való részvétele a testi szépségek sokféle alakjaiban nyilvánul meg. Más szavakkal: a világban vagy a teremtésben a testi szépség egy belső és rejtett szellemi szépséget tükröz vissza illetve ábrázol. EMERSON mondotta: „A természet minden jelensége a kedély egy állapotának felel meg és ezt a kedélyállapotot csak úgy lehet leírni, hogy ezt a természeti jelenséget a kedély ábrázolásának vesszük.” – „ A szépség egy só” – mondja CARRIT - „melynek hiányában nem lenne meg életünk jóíze.”. És ez a szépség az Igazság és a Jóság kinyilatkoztatása, legyen az egy virágban vagy gyümölcsben, hegy vagy tengerben, költészetben vagy prózában, művészetben vagy zenében, vagy jó cselekedetekben. Ha ez a szépség megérinti alvó és elnyomott érzéseinket, akkor örvendezhetünk neki. De ezt is csak értékelésünk kincsének keretein belül tehetjük. Így pl. a próféták, amikor lejöttek a hegyről és prófétálni akartak, úgy érezték, hogy a zene segítségünkre van az Igazság kinyilvánításában. /I. Sám 10:5; 16:23; II. Kir. 3:15/ És mi is érezzük: a zene szépsége visszavezeti szívünket az Igazsághoz és segít azoknak, akik érezni képesek felemelését; hogy imádják Őt.

Az erkölcsösség és szépség közötti összefüggés alapvető: mert mindkettőnek az Igazságban csörgedezik a forrása és mindkettő ott van, ahol az Igazság lakik. A szépség más élő és élettelen dolgokban is megtalálható. Ha azonban ezek a tulajdonságok nincsenek meg az emberben, aki a többi teremtmény fölött áll, akkor ő még alacsonyabb rendű azoknál és még lejjebb áll az élettelen dolgoknál is; a bűn meghamisított és csúnya lényé tette.

Hogy mennyire hat azoknak a jó és szép élete, akik az Igazságban /Isten/ vannak, azt tudva és tudatlanul érezzük. Tibeti utazásaim egyikének során egyszer egy hegyi faluban pihentem meg. A falu lakói igen piszkosak és mosdatlanok voltak. Észrevettem, hogy egy fiú figyelmesen vizsgál tekintetével. Kinyújtotta a kezét, hogy összehasonlítsa az enyémmel. Nem szólt semmit, de egy kis idő elmúltával eltávozott és láttam, hogy a patakhoz megy és megmossa kezét. Akkor visszajött és ismét

összehasonlította kezét az enyémmel. Anélkül, hogy egy szót is szóltam volna hozzá, kezem tisztasága hatással volt rá és így megszületett belsejében a kívánság: az én kezem is legyen ilyen tiszta. Épp így van ez a mi életünkkel: mennyei Atyánkkal összeköttetésében, csendben hat környezetünkre. Mennyire szükséges tehát, hogy láthatóvá legyen életünkben mennyei Atyánk dicsősége és erényei. /I. Péter 2:9 és Máté 5:16/

Isten országa

Az Úr mondotta: „az ember csak akkor láthatja meg Isten Országát, ha újjászületik” Nincs szó „bemenetelről” – nem is láthatja. A testi szemek csak testi és anyagi dolgokat láthatnak. De Isten Lélek. És ha Őt s az Ő lelki országát látni akarjuk, akkor Lélektől kell születnünk. /János 3:5/ Akkor azonban nem csak szellemi szemeink fogják Őt látni, hanem Vele fogunk uralkodni.

Ha az ember megbánja bűneit és Isten felé fordul, akkor Isten Lelke munkálkodik benne: újjászületik és új teremtménnyé lesz s akkor és ott elkezdődik benne az Isten országa, a Paradicsom. „Ma velem leszel a Paradicsomban” – mondotta Krisztus a gonosztevőnek a keresztfán. /Lukács 23:43/ Ez azt mutatja, hogy az Úr teljesen ismerte a Paradicsomot és teljhatalma volt abban. Nem ezt mondta: „Talán egy idő múltán velem leszel a Paradicsomban”, sem: „Először én megyek oda, elkérem Istentől az engedélyt és akkor gondoskodom rólad.” Hanem, ahogyan a tulajdonos teljhatalommal beszél tulajdonáról, ezt a vigaszt nyújtotta a haldokló gonosztevőnek és keresztjének első gyümölcseként ezt vitte Magával a Paradicsomba. Így születnek újjá ama napon, akik Vele együtt megfeszítették a bűn és a világ számára, s amikor belépnek a Paradicsomba, Isten országába, csodálatos örömet és békességet fognak érezni szívükben. Világi emberek nem „láthatják” a Paradicsom békéjét és nem érthetik, mit jelent az új teremtés és Isten országa.

Az Úr minden embernek feléje nyújtja az alkalmat, hogy megforduljon életútján, újjászülessen és bemenjen Isten országába. Tudta, hogy milyen ember Iskariotes Júdás és hogyan fogja elárulni. Ennek ellenére nem kezelte keményen és abban a drága alkalomban részesítette, hogy Nála éljen. Senki sem mondhatja, hogy Ő nem nyújtja feléje egy gonosz embernek ezt az alkalmat. Júdás ezt a nagy balgaságot követte el: nem bánta meg bűnét és nem tért vissza Krisztushoz, hanem kiment és felakasztotta magát. Manapság is sokan elkövetik Júdás bűnét: nem mennek be a Paradicsomba és Isten országába, hanem saját helyükre mennek és elnyerik osztályrészüket. /Ap. Csel. 1:25/

„Saját helye” vagy a pokol egy állapotot jelent, melyben az ember – mivel saját akaratát használja, és nem engedelmeskedik Istennek – saját magában szenvedést okoz. A pokol nem egy különleges hely neve; mert, ha egy hely lenne, akkor Isten, aki mindenhol jelenvaló, lényének egy részével a pokolban lenne – és sohasem lehetséges. A Pokol sokkal inkább egy állapot, mely nem létezik Istenben; és az igazi imádó, aki Istennel szellemi közösségben él, örökre ment marad a bűnnek és szenvedésének ettől az állapotától.

Bárhon legyen Isten, ott van a Menny vagy az Isten országa. De Isten mindenhol jelenvaló, ezért van mindenhol a Menny. Igazi imádói tudják ezt és mindenhol és minden helyzetben boldogok: kínok és bosszúságok között, barátok és ellenségek társaságában, úgy ebben, mint a jövő világban. Mert ők Istenben élnek és Isten bennük örökre. És ez az Isten országa /Lukács 17:20-21/.

Külsőleg talán jóleső és buja a bűnös élete, de sohasem szabadíthatja meg magát szívének nyugtalanságától. És ha be is mehetne a mennybe, úgy ez is a pokol lenne

számára, mert a pokol a szívében van. Isten országába csak akkor mehet be, ha megváltozott szíve és újjászületett.

Isten országa a szeretet birodalma. Egy istenfélő ember azt látta egyszer látomásában, hogy idegen országba utazott. Amikor megérkezett, meglepődött, hogy az ország lakói eléje mentek és örömmel üdvözölték. Mintha régen nem látott testvérünk és barátunk lenne, aki éppen most tért vissza hozzájuk. Bement velük a városba ahol hatalmas épületeket látott, azokban mindenféle értékes bútorokat. Ezek tulajdonosai azonban elmentek és a vagyonukat őrizetlenül hagyták. Megkérdezett néhány férfit, - miért van ez így? Ezek ezt válaszolták: „Itt nincsenek tolvajok. Ameddig az emberek szívei zárva vannak Isten előtt, addig ajtóikat is be kell zárniuk. Ha azonban az emberi szív ajtaja nyitva áll Isten előtt és Ő bent lakozik abban, akkor már nem szükséges egy lakásajtóra sem lakatot tenni. Mert a szeretet birodalma ott található, ahol Isten országa a szívben lakozik. Ott mindenki szeretetben szolgál a másoknak és társa jólétét keresi. - Egyszer volt itt két testvér. Az ifjabbik megtudta, hogy bátyjának néhány dolgra van szüksége. Magához vett egy összeget és elment beszerezni a szükséges holmikat. Úgy történt azonban, hogy az idősebb fiúnak is az a gondolata támadt, hogy segít öccsének. Csak a szeretet hajtotta őket, és anélkül, hogy egy szót is váltottak volna, mindketten - néhány holmival felszerelve - egymás házához készültek. Amikor meglátták egymás önzetlen szeretetét, igazi boldogságban megölelték egymást. - Így segítsük mi is egymás bajain, így szeressük egymást és így keresse ki-ki felebarátja javát.”

Amikor az idegen egy kissé arrébb ment, látta, hogy egy ember és egy angyal, mint igazi testvérek közeledtek egymáshoz és egy szívvel imádni kezdték Krisztust, a testté-lelt szeretetet. Ezt látva az idegen szívében kimondhatatlan szeretettel és boldogsággal telt meg és akaratlanul felkiáltott: „Ez kétségtelenül Isten országa, igazi és örök hazánk, mely után vágyódik az emberi szív.” Bár a menny az emberi szívben már akkor elkezdődik, amikor az ember még a világban él, tovább tart ennél az életnél és belefolyik abba az állapotba, ahol már nincsen szenvedés, nincsen fájdalom, sem halál, sem könnyek, hanem örök élet és szakadatlan szeretet.

Szolgalat és áldozat

Isten állandóan munkálkodik: alkotja és megtartja teremtését. /János 5:17/ Munkálkodása sohasem szűnik meg. Érezzük ezt a vérkeringésben és a légzésben, mely minden élő teremtményben állandóan folyamatban van. Távolabb a léleknélküli teremtésben is láthatjuk. Levegő, víz, Föld, Nap és a csillagok – miközben betöltik a Teremtő szándékát – állandóan rendezett mozgásban vannak. Miért mulasztanánk el akkor gondtalanul azt a munkát, melyet a Teremtő kegyelmében és gondoskodásában nekünk osztott ki, mi, akiket Isten fiainak neveznek, és akik lényegében minden vonatkozásban felette állunk az Ő érzés-nélküli teremtésének?

A Sátán nem nyer segítséget igaz ügyből; mégis állandóan munkában van. Éjjel-nappal abban foglalatos, hogy az embert tévedésbe ejtse. Vajon nem csúszik-mászik még mindig, kezek és lábak nélkül, a kígyó, mely Évát is megejtette? Mi az Igazságot követjük és Isten megbízásával együtt a Szent Lélek erejét is kapjuk: hamar most mulasztással megtagadjuk áldott munkánkat, akkor lényegesebben alacsonyabban állunk és rosszabbak vagyunk a Sátánál és a kígyónál /Ef. 6:10-18/ - Legyünk résen és legyünk éberek, Istentől várjuk az erőt; ezáltal győzzük le a Sátánt és a Gonoszt, ennek segítségével végezzük el és fejezzük be a nekünk rendelt munkát /II. Tim 4:4-5, Jak. 4:7/

Egy SUFI vagy misztikus úton volt és búzát útjára magával. Már néhány napja úton volt, amikor kibontotta a búzászsákokat és – hangyákat talált bennük. Leült és gondolkozni kezdett a hangyák kellemetlen helyzetén; megszánta a kicsiny, elhagyott jószágokat, megfordult és épségben visszavitte őket eredeti hazájukba. Könnyen lehetséges, hogy egy ember ilyen gyámoltalan férgekkel szemben is részvétet érezzen. De mi az oka annak, hogy oly szánalmasan hiányzik belőlünk a – bár Isten hasonlatosságára teremtett, de a tékozló fiú és elveszett bárányhoz hasonlóan eltévelyedett – emberek iránti együttérzés és részvétel? Bizonytalán a mi kötelességünk, hogy ezek ismét visszavitessenek az Igazság útjára és visszatérjenek az Atya örök országába.

A hegyek között egyszer egy hangyát láttam, mely ide-oda szaladgált és eleség után kutatott. Talált is egy növényi magot, de csak megérintette és eliramodott. Azt hittem, hogy a maga savanyú és romlott. – De tévedtem! – Egy idő elteltével visszatért társainak egy részével. A hangya nem arra gondolt, hogy magának tartja meg a táplálékot, hanem a többieket is részesíteni akarta abból.

Az önző ember tanuljon ettől a hangyától. Aki már részesedett az Istennel való élet szellemi áldásában, annak tovább kellene adnia az Igét azoknak, akik még nem hallottak róla. Hogy ezek is megismerjék az Istennel való közösséget és áldást és örök örömet kapjanak Tőle.

Egy szegény francia szobrász éppen egy agyag-modellt fejezett be. Éjszaka csikorgó hideggé hűlt a hőmérséklet és a levegő megtelt nedvességgel. A szobrász félt, hogy a fagy kárt tesz munkájában. Becsavarta a modellt az ágytakaróba és ismét lefeküdt. Reggel halva találták, de a modell sértetlenül állt helyén. – Ha az emberek kezük munkájáért és élettelen dolgokért odaadják életüket, mennyivel inkább kellene nekünk

készek lennünk odaadni életünket és élő lelkekért, melyeket Isten saját hasonlatosságára teremtett. /I. János 3:16/!

Oldatlan állapotban a só nem képes egyetlen egy babszemecskét sem megízésíteni. A hó, mielőtt a napmeleg meg nem olvasztaná, nem rohanhat le a hegyekről, hogy elárassza a Nap hevétől száraz és szomjazó síkságot; és nem kerülhet vízgőzként a magasba, hogy ottan felhővé legyen, melyből esőként ismét visszatérve, zöldellővé és termékennyé tegye a tikkadt talajt. Így van ez mivelünk is; ha nem olvadunk el az Igazság Napjának melegétől és a Szent Lélek tüztől/vagyis: ha nem tisztulunk meg önmegtagadás és áldozat által/ egyetlen epedő lélek szomját sem olthatjuk meg, és nem vezethetjük az Élet forrásához, ahol örökre megenyhül és elevenné lesz.

Anélkül, hogy ne ütköznénk nehézségekbe és ne esnénk kísértésekbe, nem szolgálhatunk a Teremtőnek és teremtményeinek; de szellemileg is csak úgy nőhetünk, ha ezekkel szembe nézünk. A világban senkisémm kerüli ki ezeket, és aki nem szenved el kísértéseket, az amint ARISTOTES mondja: „vagy állat, vagy isten”.

A kereszt nehézségeket és kellemetlenségeket jelent számunkra; de általa Életet kapunk és számtalan áldásban részesülünk. Ahogyan a madár szárnyakat hordoz testén és a szárnyak a madarat, úgy tanít bennünket a tapasztalat: aki örömmel veszi fel keresztjét, azt felemeli a kereszt és hordozza, amíg eléri végleges rendeltetését.

Ezek a nehézségek a családi-kötelességeket és más kötelezettségeket tartalmazzák. Ezt egyesek nem értik és tehernek vagy akadálnak fogják fel a nehézségeket. ANGELA DA FOLIGNO „szerencsét kívánt magának” amikor meghalt anyja, férje és gyermekei, mert ezeket „nagy akadályoknak” tartotta „az Isten felé vezető úton.” Isten tőlünk éppen úgy akarja, hogy ezeket a kötelességeket önfeláldozással végezzük, mint, hogy napjainkat imádkozással, böjtöléssel és virrasztással töltsük el.

A tapasztalat erre tanít bennünket: azzal, hogy mások mellé állunk, önmagunkon segítünk, és csodálatos megelégedettséget szerzünk lelkünknek. Ez a tény világosan mutatja, hogy szoros kapcsolatok fűznek bennünket másokhoz és minden előremenetel a kölcsönös segítségen és szolgálatban van elrejtve. Ezt létünk alaptörvényének nevezhetjük. Mert ha önzőek vagyunk, és ezzel a renddel ellentétben cselekszünk, akkor úgy mi, mint felebarátaink kevesebb örömet és Életet fogunk találni és önzésünk ellenkezésével elpusztítjuk egymást.

„Egyik a másikának szeretetben szolgáljon” – fogadjuk el a szolgálatnak ezt az alaptételét életünk arany-vezérfonalául. Nem szolgálhatunk Istennek önmegtagadás nélkül. Amint már az első fejezetben is olvastuk, előbb tanuljunk meg az Úrban elrejtve élni és miközben a Mester lábainál ülünk, tanuljuk meg a szeretet tanítását. Akkor menjünk ki és úgy szeressük és szolgáljuk embertársainkat, ahogyan önnön énünket szeretjük. Ezáltal már ebben az életben betöltjük Teremtőnk és Urunk szándékát és akaratát és betöltjük továbbra is, örökkön örökké.